

Arrest

nr. 64 412 van 4 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. WETSELS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam België binnen op 10 mei 2004 en verklaarde zich dezelfde dag voor een eerste maal vluchteling.

1.2. Op 2 juni 2004 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Op 13 juli 2004 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Op 6 november 2008 heeft verzoekster, die verklaart België die dag opnieuw binnen te zijn gekomen, een tweede asielaanvraag ingediend.

1.5. Op 4 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan dezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Azerbeidzjan te bezitten en van Russische origine te zijn.

U kwam België binnen op 10 mei 2004 in het gezelschap van uw partner T.(...) A.(...) (O.V. 5.608.004) en uw op dat moment minderjarige dochter T.(...) S.(...) (O.V. 5.608.038), en u diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 10 mei 2004. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd op 13 juli 2004 door het Commissariaat-generaal besloten tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf wegens het bedrieglijke en kennelijk ongegronde karakter van uw asielaanvraag.

U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing maar keerde met uw gezin terug naar Azerbeidzjan.

Jullie kenden problemen in Azerbeidzjan omwille van de deels Armeense origine van uw dochter T.(...) S.(...) (O.V. 5.608.038).

Uw partner werd direct bij jullie terugkeer op de luchthaven gearresteerd door mensen van de staatsveiligheid. U werd ook aangehouden en ondervraagd en jullie bagage werd doorzocht. Uiteindelijk werd enkel uw partner aangehouden. De vader van uw partner nam u en uw dochter mee. Uw partner zat ongeveer 2 maanden opgesloten. Er werd een strafzaak tegen uw partner gestart. Uw partner werd geslagen. Uw partner vertrok daarna naar Moskou. Hij bleef 2 jaar in de Russische Federatie, tot juli 2006.

U werd op 30 mei 2006 officieel opgeroepen bij de politie. U werd verkracht. U kon dezelfde avond naar huis. U liet een ambulance komen. U had pijn aan uw rug omdat u zich verzet had. De verkrachter heeft nadien de honden voor jullie balkon neergeschoten. Hij belde later nogmaals om u uit te nodigen, maar u weigerde. Hij stuurde de huisvestingsdienst op u af. Jullie werden ook bedreigd door een buurman. Hij had uw ex-partner gezien en had bewijzen. Daarom kon hij geld aan jullie vragen. Op 11 november 2007 liep uw dochter brandwonden op. Ze werd meegenomen in een toilet op school, waar sigaretten op haar handen werden geduwd. Toen uw dochter daarop riep, hebben haar belagers een bommetje gegooid, waardoor haar broek verbrandde. Ze liep hierdoor sigarettenwonden op haar handen op en blauwe plekken en brandwonden aan haar been. Jullie hebben een ziekenwagen laten komen. De honden die jullie eten gaven, werden doodgeschoten. Uw dochter leed onder zware stress. In de lente van 2008 begonnen mensen voor jullie huis op een schildpad te springen, en ze stelden dat ze in hun land doen wat ze willen. Op 20 februari 2008 werd uw dochter bedreigd, zowel rechtstreeks als via de telefoon. Op 15 maart 2008 werd uw dochter door een groep tieners omsingeld en geslagen, waarbij alles werd gefilmd. De tieners gaven aan alles op het internet te zullen zetten, en ze stelden dat "een Armeense zich niet in Azerbeidzjan mag bevinden". In juli 2008 werd uw partner zwaar geslagen. Hij liep een hersenschudding op en blauwe plekken in zijn gezicht.

Jullie kwamen België opnieuw binnen op 6 november 2008, en u diende diezelfde dag samen met uw partner T.(...) A.(...) (O.V. 5.608.004) een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Uw dochter T.(...) S.(...) (O.V. 5.608.038) vroeg die dag voor het eerst asiel aan in België.

B. Motivering

U verklaart tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat u problemen kende in Azerbeidzjan omdat uw dochter van (deels) Armeense origine is, en u geeft aan dat er geen andere redenen zijn voor jullie problemen (CGVS, 12 februari 2009, p. 6).

Er dient echter te worden opgemerkt dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de deels Armeense origine van uw dochter. Hoewel uw partner een fax van een kopie van een gedeelte van het Sovjetpaspoort van de vader van uw dochter voorlegde en uzelf een originele geboorteakte van de vader van uw dochter voorlegde waarin diens Armeense origine staat aangegeven, moet worden opgemerkt dat in de geboorteakte van uw dochter net op de plaats waar melding wordt gemaakt van de origine van haar vader duidelijk geknoeid werd.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt bovendien dat na grondig onderzoek van de door uw dochter voorgelegde geboorteakte door de Federale Politie werd vastgesteld dat er in dit document een verkleuring waar te nemen is ter hoogte van de plaats waar over de origine van haar vader wordt gesproken. Bovendien blijkt uit dit onderzoek dat er oorspronkelijk een andere tekst heeft gestaan

dan deze die er momenteel te lezen is. Concluderend dient dan ook gesteld te worden dat het opmerkelijk is dat net op de meest cruciale plaats in de geboorteakte van uw dochter (namelijk de plaats waar over de origine van haar vader wordt gesproken) manuele aanpassingen werden gedaan, waardoor er ernstig getwijfeld kan worden aan haar deels Armeense origine.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat er - wat betreft de verklaringen wie er geknoeid heeft met de geboorteakte van uw dochter - een tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw dochter, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend ondermijnt. U verklaarde tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat de geboorteakte van uw dochter in Azerbeidzjan werd onderzocht waarbij er in Azerbeidzjan geknoeid werd met haar geboorteakte (CGVS, 12 februari 2009, p. 4). Uw dochter verklaarde tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal daarentegen dat haar geboorteakte in België op echtheid werd gecontroleerd waarbij jullie het document zo terugkregen (CGVS, p. 3). Toen uw dochter met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, herhaalde ze haar eerdere beweringen, hetgeen niet afdoende is om deze tegenstrijdigheid te weerleggen.

Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de deels Armeense origine van uw dochter (die overigens evenmin uit haar familienaam kan worden afgeleid), quod non, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de zeer ernstige vervolgingsdaden waarvan sprake is in uw asielrelaas niet corresponderen met de realiteit. Uit deze informatie die dateert van lente 2009, oftewel korte tijd na de door u aangehaalde ernstige vervolgingsdaden waarvan u en uw gezinsleden in Azerbeidzjan het slachtoffer zouden zijn geweest, blijkt namelijk dat er in Azerbeidzjan geen gevallen bekend zijn waarin enkel de etnische afkomst aanleiding was voor detentie, mishandeling of ander direct op de persoon gerichte fysieke acties. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold.

Bovendien blijkt uit een vergelijking van uw verklaringen met de verklaringen van uw partner een tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnt. Uw partner geeft aan dat hij in juli 2008 werd geslagen, en hij geeft aan op dat moment geen verwondingen in het gezicht te hebben opgelopen (CGVS, p. 10). U verklaart daarentegen dat uw partner op dat moment wel degelijk verwondingen in het gezicht had opgelopen, namelijk blauwe plekken (CGVS, 11 februari 2009 p. 6). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, herhaalde u uw eerdere verklaringen, hetgeen niet afdoende is om deze tegenstrijdigheid te weerleggen (CGVS, 11 februari 2009 p. 6).

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u geen overtuigende bewijsstukken van de door u aangehaalde vervolgingsdaden kan neerleggen.

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofd geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat eveneens in het kader van de asielaanvraag van uw partner T.(...) A.(...) (O.V. 5.608.004), en in het kader van de asielaanvraag van uw dochter T.(...) S.(...) (O.V. 5.608.038), werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (uw Azerbeidzjaanse identiteitskaart, een kopie van uw Sovjet binnenlands paspoort, een huwelijksakte van u met uw ex-man, een scheidingsakte, een huwelijksakte van uzelf met uw tweede man) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezin, doch spreken zich niet uit over uw concrete problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medische attest van 30 mei 2006 bevat een diagnose van uw medische problemen, en geeft als bijkomende informatie dat "u verklaart hebt dat u deze verwondingen hebt opgelopen omdat u geslagen werd door de politie". Gezien het hier een weergave betreft van uw eigen verklaringen over hoe u deze verwondingen zou hebben opgelopen, kan hier bezwaarlijk een objectieve waarde aan worden verleend. Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde agenda bevat een verwijzing naar de door de Armeniërs bezette gebieden, doch bevat geen informatie over jullie persoonlijke problemen. Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde brief van het Helsinki Citizens' Assembly Azerbaijan National Committee bevat de informatie dat uw dochter constante vernederingen en bedreigingen onderging en daardoor geen normaal leven kon leiden in Azerbeidzjan. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de medewerkers van het Helsinki Committee jullie persoonlijke situatie niet kenden maar zich enkel baseerden op uw verklaringen (CGVS, 12 februari 2009, p. 3), kan er bezwaarlijk een objectieve waarde aan dit document worden toegemeten. Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

In de mail van de Russische mensenrechtenactiviste S.(...) G.(...) staat te lezen dat uw gezin zich herhaaldelijk tot haar richtte. Mevrouw G.(...) wijst er in haar mail op dat wat ze van de Azerbeidzjaanse ambassadeur in Rusland vernomen heeft, namelijk dat het Azerbeidzjaanse volk niet toestaat dat er Armeniërs naast hen leven, niet overeenstemt met de realiteit. Ze voegt hieraan toe dat het Azerbeidzjaanse volk tolerant is. Tegelijk wijst ze erop dat Armeniërs in Azerbeidzjan niet op bescherming hoeven te rekenen. Gezien deze op het eerste gezicht toch wel tegenstrijdige informatie, het feit dat deze mail een gesolliciteerd karakter vertoont (mevrouw G.(...) verwijst naar het feit dat jullie op 11 februari 2009 gehoord zullen worden op het Commissariaat-generaal en drukt de hoop uit dat uw gezin opvang zal vinden in België) en het feit dat deze mail geen verklaring biedt voor de hierboven uiteengezette merkwaardigheden en tegenstrijdigheden, wijzigt dit document evenmin iets aan bovenstaande beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde brief van het ICRC, een brief van de Europese Commissie en een brief van het UNHCR tonen aan dat u zich naar aanleiding van uw verklaarde problemen richtte tot verscheidene internationale organisaties om hulp te krijgen, wat hier niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar dochter S.T. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 64 410 van 4 juli 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters dochter S.T. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel, waarin artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) deels geciteerd worden, laat verzoekster gelden dat zij wel degelijk als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet erkend dient te worden. Immers, zo stelt ze, bevindt zij zich buiten het land waar zij haar verblijfplaats had, met name Azerbeidzjan, en kan/wil zij de bescherming van diens autoriteiten niet inroepen omdat zij vreest voor vervolging. Verzoekster merkt op dat de Azerbeidzjaanse autoriteiten zich schuldig maken aan het discrimineren van mensen van gedeeltelijk Armeense origine, minstens deze geen voldoende bescherming bieden tegen de discriminatie en het geweld door anderen.

Met betrekking tot de overweging in de bestreden beslissing dat haar verklaringen en de verklaringen afgelegd door haar moeder een tegenstrijdigheid vertonen, oppert verzoekster, die stelt dat haar asielaanvraag enkel gebaseerd is op de problemen die zij en haar gezin in Azerbeidzjan ondervonden naar aanleiding van haar deels Armeense origine, dat hun tegenstrijdige verklaringen logisch verklaard kunnen worden, zodat het Commissariaat-generaal op deze grond niet kan besluiten dat haar deels Armeense origine niet vaststaat, a fortiori dat haar geboorteakte vervalst zou zijn. Verzoekster herhaalt de uitleg die haar moeder op het Commissariaat-generaal heeft gegeven omtrent het feit dat de geboorteakte een vlek vertoont op de plaats waar haar origine vermeld wordt. Vervolgens merkt ze op dat haar moeder tijdens datzelfde interview op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat bij een onderzoek steeds eerst de origine wordt gecontroleerd om de echtheid van een document te controleren. Dit verklaart, aldus verzoekster, waarom de inspecteur net op die plaats onder meer een vloeistof op de geboorteakte heeft aangebracht. Wat haar eigen verklaringen omtrent de vlek op haar geboorteakte betreft, oppert verzoekster dat het inderdaad correct is dat zij tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal dienaangaande verklaard heeft dat “Toen we 4 jaar geleden in België waren, is dat ook gecontroleerd op echtheid: we kregen dat zo terug”. Echter, zo voegt ze hieraan toe, was zij op het ogenblik van deze controle nog minderjarig. Haar verklaringen over de gebeurtenissen uit die periode moeten, zo meent ze, dan ook in dat kader worden gelezen. Verzoekster merkt verder op dat haar moeder en haar stiefvader de asielprocedure opvolgden en alle documenten bijhielden, dat zijzelf

hier niet van op de hoogte was en dat zij destijds heeft opgevangen dat haar geboorteakte was onderzocht en toen heeft aangenomen dat dit in België was gebeurd tijdens de asielprocedure. Verzoekster merkt voor alle volledigheid ook op dat aan haar stiefvader geen enkele vraag werd gesteld omtrent de vlek op haar geboorteakte. Laatstgenoemde zou, zo stelt verzoekster, uiteraard de verklaring van haar moeder hieromtrent kunnen bevestigen. Ze werpt ook op dat in het geval het Commissariaat-generaal haar moeder en haar stiefvader geconfronteerd zou hebben met haar verklaring omtrent die verkleuring, dezen haar getuigenis in het juiste perspectief zouden hebben kunnen plaatsen. Indien deze tegenstrijdige verklaringen voor het Commissariaat-generaal van doorslaggevend belang zijn om haar origine in twijfel te trekken, had, aldus verzoekster, men minstens haar moeder en stiefvader de mogelijkheid moeten geven om hierop te repliceren.

Betreffende de overweging in de bestreden beslissing dat na grondig onderzoek van de door haar voorgelegde geboorteakte door de federale politie werd vastgesteld dat er in dit document een verkleuring is waar te nemen ter hoogte van de plaats waar over de origine van haar vader wordt gesproken, voert verzoekster aan dat de verkleuring waarvan melding wordt gemaakt, verklaard wordt door de informatie die haar moeder hieromtrent heeft verschaft. Verzoekster merkt ook op dat uit de documentatie die bij het administratief dossier werd gevoegd, niet kan vastgesteld worden dat er oorspronkelijk een andere tekst zou hebben gestaan dan deze die momenteel te lezen is. Bovendien, zo vervolgt ze, concludeert de politie niet dat haar geboorteakte vals is, maar stelt deze integendeel dat "het document overeenstemt met onze persoonlijke documentatie". De resultaten van het onderzoek zijn, aldus verzoekster, dan ook onvoldoende duidelijk om te besluiten dat haar deels Armeense origine niet vaststaat, a fortiori dat haar geboorteakte vervalst zou zijn.

Verzoekster betoogt voorts dat haar gemengde Armeense afkomst ook blijkt uit de andere documenten die zij en haar gezin hebben voorgelegd, met name de geboorteakte van haar biologische vader en een kopie van een gedeelte van diens Sovjet binnenlands paspoort. Ze merkt op de originele geboorteakte gekregen te hebben van haar groot tante, nadat tijdens het interview op het Commissariaat-generaal was gebleken dat de commissaris-generaal twijfels had omtrent de waarachtigheid van haar geboorteakte omwille van de vlek op de plaats waar haar origine wordt vermeld. Volgens verzoekster bevestigen de geboorteakte van haar biologische vader en diens paspoort dat hij van Armeense origine is. Ze wijst er ook op dat het paspoort van haar biologische vader een registratienummer vermeldt, meer bepaald 3382, dat ook aan te treffen is op het paspoort van haar moeder en op haar eigen geboorteakte, en merkt vervolgens op dat in Azerbeidzjan voor het verkrijgen van een geboorteakte de identiteitsdocumenten van beide ouders dienen te worden overgelegd, aangezien de etniciteit van beide ouders op de geboorteakte vermeld wordt. Nu de echtheid van de identiteitsdocumenten van haar biologische vader in de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken en deze identiteitsdocumenten de Armeense origine van haar biologische vader bevestigen, staat, aldus verzoekster, ook haar deels Armeense origine vast. Verzoekster oppert verder in louter ondergeschikte orde dat de opmerking van de commissaris-generaal omtrent het feit dat de Armeense origine niet uit haar familienaam kan worden afgeleid irrelevant is, aangezien er in Azerbeidzjan nagenoeg geen etnische Armeniërs met een Armeense familienaam zijn. Het Commissariaat-generaal kan en mag, zo meent verzoekster, hieruit bijgevolg geen conclusies trekken met betrekking tot haar origine. Verzoekster wijst er tevens op dat het Commissariaat-generaal bij haar eerste asielaanvraag niet getwijfeld heeft aan haar Armeens-Russische origine. Volgens haar blijkt dit onder meer uit de beslissingen d.d. 13 juli 2004 in hoofde van haar moeder en stiefvader genomen, waarin wordt gesteld dat "de documenten (paspoort, kopie paspoort echtgenoot, geboorteakte dochter, huwelijksakte) die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas wijzen op voorgaande conclusie niet aangezien ze enkel uw persoonsgegevens, die van uw echtgenoot en die van uw dochter betreffen". Verzoekster meent dat gelet op het voorgaande haar deels Armeense origine vaststaat. Voor zover de Raad van oordeel zou zijn dat haar deels Armeense origine niet vaststaat, vordert zij dat een onafhankelijke instantie belast zou worden met een echtheidsonderzoek van de geboorteaktes.

Betreffende de overweging in de bestreden beslissing dat uit de informatie blijkt dat de zeer ernstige vervolgingsfeiten waarvan sprake in haar asielrelaas niet corresponderen met de realiteit, herhaalt verzoekster dat zij op waarheidsgetrouwe wijze de problemen heeft uiteengezet die de oorzaak zijn van haar vlucht uit Azerbeidzjan. Volgens verzoekster blijft het echter moeilijk om harde bewijzen bij te brengen die haar asielrelaas kunnen ondersteunen. Ze merkt hieromtrent op dat wanneer de autoriteiten zich schuldig maken aan discriminatie en mishandelingen, zij hier uiteraard niet mee te koop lopen, en stelt dienaangaande dan ook geen documenten te kunnen overhandigen. Verzoekster deelt vervolgens mede wel twee medische attesten te hebben voorgelegd in verband met de zenuwinkinkingen die ze heeft ondergaan naar aanleiding van de bedreigingen aan haar adres. Bovendien, zo stelt ze, legde haar moeder een medisch attest voor naar aanleiding van het incident van 30 mei 2006 en bracht haar stiefvader een medisch attest bij waaruit blijkt dat hij de verwondingen waarover hij heeft getuigd naar aanleiding van de aanval d.d. 16 juli 2008 daadwerkelijk heeft opgelopen in de betrokken periode.

Verzoekster merkt in dit verband verder op dat zij en haar gezin nog andere documenten hebben voorgelegd waaruit blijkt dat de Armeense minderheid in Azerbeidzjan wel degelijk gediscrimineerd en vervolgd wordt, met name haar originele schoolagenda, die erg beledigende passages bevat over Armeniërs, een brief van de Russische mensenrechtenactiviste S.G., die stelt dat de Armeniërs in Azerbeidzjan niet op bescherming moeten rekenen, brieven van Helsinki Citizens' Assembly, het ICR, de Europese Commissie en het UNHCR, die aantonen dat zij en haar gezin om hulp hebben gevraagd, en enkele krantenartikels die weliswaar niet rechtstreeks over haar en het gezin handelen, maar wel een beeld schetsen van de behandeling van de Armeense minderheid in Azerbeidzjan. Met betrekking tot haar schoolagenda merkt verzoekster ook op dat ze de originele schoolagenda werd opgevraagd aangezien de dossierbehandelaar de echtheid ervan in twijfel trok en dat deze per aangetekend schrijven d.d. 26 februari 2009 aan het Commissariaat-generaal werd bezorgd. Dit stuk bevestigt dat er in Azerbeidzjan nog steeds een verregaande discriminatie bestaat ten aanzien van Armeniërs en aantoon dat zelfs in de scholen nog wordt aangezet tot haat jegens de Armeniërs, die als terroristen worden aanzien. Verzoekster laat voorts gelden dat indien voornoemde documenten samen worden bekeken, vaststaat dat haar verklaringen waarheidsgetrouw zijn en aangenomen moet worden dat zij op afdoende wijze heeft aangetoond dat haar vervolgingsvrees gerechtvaardigd is. Gelet op het voorgaande dient, aldus verzoekster, zij beschouwd te worden als een vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel werpt verzoekster op dat zij, haar moeder en haar stiefvader in hun land van herkomst geconfronteerd worden met aanzienlijke problemen waarvoor ze de hulp van de autoriteiten niet kunnen inroepen. Immers, zo vervolgt ze, zijn het net de autoriteiten die zich mede schuldig maken aan de discriminaties ten aanzien van personen van gemengde Armeense origine. Ze merkt in dit verband voorts op dat zij meermaals gediscrimineerd en belaagd werd omwille van haar origine en hiervoor niet op de bescherming van de autoriteiten kon rekenen, dat haar moeder geslagen werd door politieagenten en haar stiefvader onrechtmatig werd vastgehouden en mishandeld tijdens de zogenaamde "tijdelijke aanhouding", dat dit overeenstemt met de informatie dat er vele berichten zijn over mishandeling door politie- en veiligheidsfunctionarissen en dat klachten over marteling en mishandeling bovendien niet systematisch en naar behoren worden onderzocht, aangezien er een onafhankelijk onderzoeksmechanisme ontbreekt dat dergelijke klachten tegen politiefunctionarissen en gevangenisbewaarders in behandeling neemt. Daarenboven blijft, zo stelt verzoekster, de situatie in Azerbeidzjan moeilijk voor personen van gemengde Armeense origine. Verzoekster meent dat de discriminatie van Armeniërs ook blijkt uit onder andere de schoolagenda die overhandigd is geweest en uit het schrijven van S.G., de voorzitter van het Civic Assistance Committee en van "Migratie en Recht". Gelet op het voorgaande bestaan er, aldus verzoekster, zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer zij naar Azerbeidzjan terugkeert, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade, met name enerzijds de blootstelling aan foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing én anderzijds een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van de discriminatie en het geweld ten aanzien van personen van deels Armeense origine. Bovendien kan, zo besluit verzoekster, zij zich niet onder de bescherming van haar land van herkomst stellen en wil zij dit niet wegens het bestaande risico.

Per faxbericht van niet nader te bepalen datum verzendt verzoekster een in het cyrillisch gesteld document dat dateert van 21 juni 2011.

Ter terechtzitting legde de verzoekende partij een document neer dat zij als "vluchtelingenpaspoort" bestempelen met vertaling en een verklaring met vertaling neer vanwege haar biologische grootvader.

2.2. Beide door verzoekster aangevoerde middelen bevatten inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing waardoor verzoekster in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De middelen zullen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht worden beoordeeld en worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid samen behandeld.

2.3. De bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling dat verzoekster, die verklaart staatloos te zijn in Azerbeidzjan problemen zou hebben gekend omwille van haar deels Armeense origine, terwijl sterk aan deze origine kan worden getwijfeld. Er werd immers, zo blijkt uit een onderzoek door de Federale Politie, op de meest cruciale plaats, namelijk de plaats waar de origine van de vader wordt vermeld, een manuele aanpassing gedaan. Bovendien wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen de verzoeksters verklaringen en deze van haar moeder over de plaats waar met de geboorteakte zou zijn geknoeid. Zelfs indien aan de geboorteakte geloof zou worden gehecht, wordt bijkomend opgemerkt dat uit de gegevens waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de zeer ernstige vervolgingsdaden waarvan verzoekster gewag maakt, niet corresponderen met de realiteit. Daarbij wordt vastgesteld dat er geen overtuigende bewijsstukken zijn

die de vervolgingsdaden staven. De documenten die verzoekster heeft neergelegd, wijzigen niets aan de beslissing.

2.4. Met betrekking tot de vaststelling van de commissaris-generaal dat haar verklaringen en die van haar moeder strijden wat de instantie betreft die met haar geboorteakte zou geknoeid hebben, laat verzoekster a posteriori gelden dat het inderdaad correct is dat zij tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat “toen we 4 jaar geleden in België waren, is dat ook gecontroleerd op echtheid : we kregen dat zo terug” en ze voegt hieraan toe dat zij op het ogenblik van die controle echter minderjarig was, waardoor, zo meent ze, haar verklaringen over de gebeurtenissen uit die periode dan ook in dat kader moeten worden gelezen. Verzoekster gaat er echter volledig aan voorbij dat zij recent tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd met haar eerdere verklaring voor het geknoei in haar geboorteakte en toen als volgt geantwoord heeft: “neen, dat is in België gecontroleerd, en we kregen dat zo terug” (stuk 10, gehoorverslag CGVS 12/02/2009, p. 3). De huidige post factum uitleg van verzoekster, die recent dus nog op het Commissariaat-generaal voet bij stuk hield door haar verklaring te herhalen als zou in België met haar geboorteakte geknoeid zijn geweest, waarmee zij haar moeder opnieuw tegensprak, gaat dan ook niet op. De Raad ziet, onder meer gelet op verzoeksters meerderjarigheid ten tijde van het meest recente gehoor op het Commissariaat-generaal, niet in waarom de commissaris-generaal verzoeksters stiefvader vragen had moeten stellen omtrent de vlek op de geboorteakte en waarom hij hem en ook verzoeksters moeder had moeten confronteren met verzoeksters verklaringen hieromtrent. Hoe dan ook blijft de vaststelling bestaan dat verzoekster en haar moeder tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent een essentieel element in het kader van huidig asielrelaas, met name de geboorteakte waarmee geknoeid is geweest. Dit zet de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas in belangrijke mate op de helling.

2.5. Als uitleg voor het feit dat er in haar geboorteakte een verkleuring is waar te nemen ter hoogte van de plaats waar over de origine van haar vader wordt gesproken, verwijst verzoekster naar een verklaring van haar moeder op het Commissariaat-generaal als zou bij een onderzoek steeds eerst de origine worden gecontroleerd om de echtheid van een document te controleren, hetgeen, zo betoogt ze, “verklaart waarom de inspecteur net op die plaats ondermeer een vloeistof op de geboorteakte had aangebracht”. De Raad merkt op dat aan deze uitleg geen geloof kan worden gehecht. Immers, zoals zonet werd opgemerkt, gaf verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal tot tweemaal toe aan dat de Belgische autoriteiten met haar geboorteakte hadden geknoeid en niet een Azerbeidzjaanse inspecteur, zoals haar moeder eerder tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal had beweerd en zoals zijzelf opmerkelijk genoeg thans ook lijkt aan te nemen. De huidige bewering, als zou de verkleuring aan de Azerbeidzjaanse inspecteur te wijten zijn, waarmee verzoekster zich dus a posteriori lijkt aan te sluiten bij de stelling van haar moeder, gaat dan ook niet op en getuigt van weinig ernst. De Raad acht elke beschuldiging van het aanbrengen van de vervalsing aan het adres van de onderzoekende autoriteiten allerminst aannemelijk of geloofwaardig, dit onder meer gelet op het ontbreken van elk begin van bewijs ter zake.

2.6. In zoverre verzoekster laat gelden dat uit de documentatie die bij het administratief dossier werd gevoegd niet visueel kan vastgesteld worden dat er oorspronkelijk in de geboorteakte, meer bepaald ter hoogte van de plaats waar over de origine van haar vader wordt gesproken, een andere tekst heeft gestaan dan deze die er momenteel te lezen is, merkt de Raad op dat dit evenwel niets afdoet aan deze vaststelling die het resultaat is van een grondig onderzoek van de Federale politie. Verzoeksters opmerking vermag geenszins de resultaten van dit onderzoek in twijfel te trekken. Het staat verzoekster vrij de resultaten van het onderzoek aan te vechten met concrete, bewijskrachtige argumenten. Zij onderneemt hier echter geen poging toe.

2.7. Verzoeksters betoog dat de echtheid van de identiteitsdocumenten van haar biologische vader in de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken en dat deze identiteitsdocumenten diens Armeense origine bevestigen, waardoor, zo oppert ze, haar deels Armeense origine ook vaststaat, doet op generlei wijze afbreuk aan/wijzigt niets aan de vaststelling dat in haar geboorteakte, meer bepaald net op de cruciale plaats waar over de origine van haar vader wordt gesproken, manuele aanpassingen werden aangebracht. Aangezien verzoeksters geboorteakte werd vervalst en zij er niet in slaagt aan te tonen dat niet met deze geboorteakte werd geknoeid, staat haar afstamming niet vast. Bijgevolg verliezen alle documenten (vluchtelingenattest, verklaring) die haar beweerd biologische (groot-)vader betreffen, zoals onder andere ter terechtzitting neergelegd, elke relevantie. Zoals de commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt, blijven er nog steeds ernstige twijfels bestaan bij verzoeksters voorgehouden deels Armeense origine.

2.8. Uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt bovendien dat, ofschoon etnische Armeniërs in Azerbeidzjan problemen kunnen ondervinden die als een discriminerende behandeling ten aanzien van hun etnische bevolkingsgroep kunnen worden opgevat – zo wordt er onder andere melding gemaakt van achterstelling bij het verkrijgen van een (overheids)baan, bij het verkrijgen van medische zorg en bij het toewijzen van huisvesting en zouden zij voorts ook te maken hebben met bijvoorbeeld problemen inzake het verkrijgen van documenten, waaronder identiteitskaart en paspoort-, er geen gevallen bekend zijn waarin enkel de etnische afkomst aanleiding was voor detentie, mishandeling of andere direct op de persoon gerichte fysieke acties (stuk 22, Landeninformatie, 'Algemeen ambtsbericht Azerbeidzjan' Maart 2009, p. 63). Verzoekster merkt dienaangaande in haar verzoekschrift op dat zij "herhaalt dat zij op waarheidsgetrouwe wijze de problemen heeft uiteengezet die de oorzaak zijn van haar vlucht uit Azerbeidzjan en haar asielaanvraag in België" (Verzoekschrift, p. 9). Verzoekster slaagt er niet in, zoals overigens in de beslissing terecht wordt opgemerkt, om door middel van een concreet bewijs de informatie te weerleggen waaruit de afwezigheid van fysieke acties jegens Armeniërs in Azerbeidzjan blijkt.

2.9. Betreffende de stukken die verzoekster aan haar verzoekschrift heeft toegevoegd en haar argumentatie hieromtrent, merkt de Raad op dat de twee medische attesten op haar naam een weergave bevatten van haar eigen verklaringen, die niet als objectief kunnen worden aanzien. Ook de brief van de Russische mensenrechtenactiviste S.G. vertoont een gesolliciteerd karakter en bevat tegenstrijdige informatie. Verzoekster weerlegt deze motieven niet waardoor deze gehandhaafd blijven. Wat het origineel exemplaar betreft van de agenda die eerder op het Commissariaat-generaal werd neergelegd, wijst de Raad erop dat dit document, zoals verzoekster thans erkent, geen informatie bevat over haar persoonlijke problemen doch enkel een verwijzing naar de door de Armeniërs bezette gebieden. De medische attesten van haar vader en haar moeder hebben evenmin betrekking op en verwijzen nergens naar verzoeksters persoonlijke situatie. Daarenboven zijn zij niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Aangaande de brieven van de Helsinki Citizens Assembly International, het ICRC, de Europese Commissie en de United States Department of State, stelt de Raad vast dat uit deze merkwaardig genoeg blijkt dat verzoeksters moeder en haar gezin reeds in het begin van 2007, en zelfs eerder al, deze internationale instanties en organisaties heeft aangeschreven en hulp heeft gevraagd met betrekking tot de problemen die zij en haar gezin kenden omwille van de deels Armeense origine van haar dochter, in casu verzoekster, terwijl, zo blijkt uit het administratief dossier, verzoeksters zelf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat haar problemen na haar terugkeer uit België begonnen zijn eind 2007, meer concreet op 11 november 2007 (stuk 10, gehoorverslag CGVS 12/02/2009, p. 4). Verzoekster heeft op het Commissariaat-generaal geen melding gemaakt van eerdere problemen. Het is in dit opzicht dan ook zeer bizar te noemen dat in voornoemde brieven, meer bepaald in de brief van het ICRC, wordt gesteld dat verzoeksters moeder reeds sedert juni 2006 toevlucht heeft gezocht tot internationale organisaties voor van de problemen van vervolging en discriminatie omwille van verzoeksters deels Armeense origine. Wat tot slot de krantenartikels betreft waarnaar verzoekster verwijst, stelt de Raad vast dat deze niet in de stukkenbundel zitten die bij het verzoekschrift werd gevoegd. Bovendien handelen zij, zo geeft verzoekster zelf aan, niet over haar persoonlijke situatie, doch schetsen ze enkel een beeld van de behandeling van de Armeense minderheid in Azerbeidzjan (Verzoekschrift, p. 10). De Raad besluit dat verzoekster er niet in slaagt haar asielrelaas aannemelijk te maken.

2.10. De Raad wenst er bovendien op te wijzen dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster en haar gezin bij de Azerbeidzjaanse autoriteiten, in de eerste plaats te denken aan de Azerbeidzjaanse politie, bescherming hebben gezocht voor hun problemen. Uit de stukken die zij aan haar verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlage 21-25), blijkt weliswaar dat verzoekster een beroep deed op de HELSINKI CITIZENS' ASSEMBLY, op het International Committee of the Red Cross (ICRC), op de dient buitenlandse betrekkingen van de Europese Commissie en op het migratiebureau van het Amerikaanse Department of State. Al deze instanties geven te kennen dat zij niet bij machte zijn om concrete hulp te bieden in verzoeksters

individuele geval. Uit geen van deze documenten kan echter worden afgeleid dat de nationale Azerbeidzjaanse autoriteiten niet bij machte zouden zijn om verzoekster bij te staan bij haar problemen. Verzoeksters kritiek als zou zij niet op hun bescherming kunnen rekenen aangezien deze zich zelf schuldig (zouden) maken aan discriminaties ten aanzien van personen van gemengde Armeense origine, berust dan ook niet op enige persoonlijke ervaring. Waar verzoekster erop wijst dat haar moeder geslagen is geweest door politieagenten en haar stiefvader onrechtmatig vastgehouden en mishandeld werd tijdens de zogenaamde "tijdelijke aanhouding", stelt de Raad vast dat verzoekster deze beweringen niet staft en wordt ook opgemerkt dat, zo blijkt uit het administratief dossier, verzoekster het feit dat haar moeder door de politie geslagen zou zijn geweest enkel van horen zeggen heeft (stuk 10, gehoorverslag CGVS 12/02/2009, p. 6). De loutere bewering dat Armeniërs in Azerbeidzjan niet op bescherming moeten rekenen, zoals weergegeven in het e-mailbericht van de mensenrechtenactiviste S.G., waarvan overigens het gesolliciteerd karakter niet wordt betwist, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster geen beroep heeft gedaan op deze bescherming.

2.11. Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan zij zich ook niet steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN